

Karmelska bratovšina sv. škapulirja.

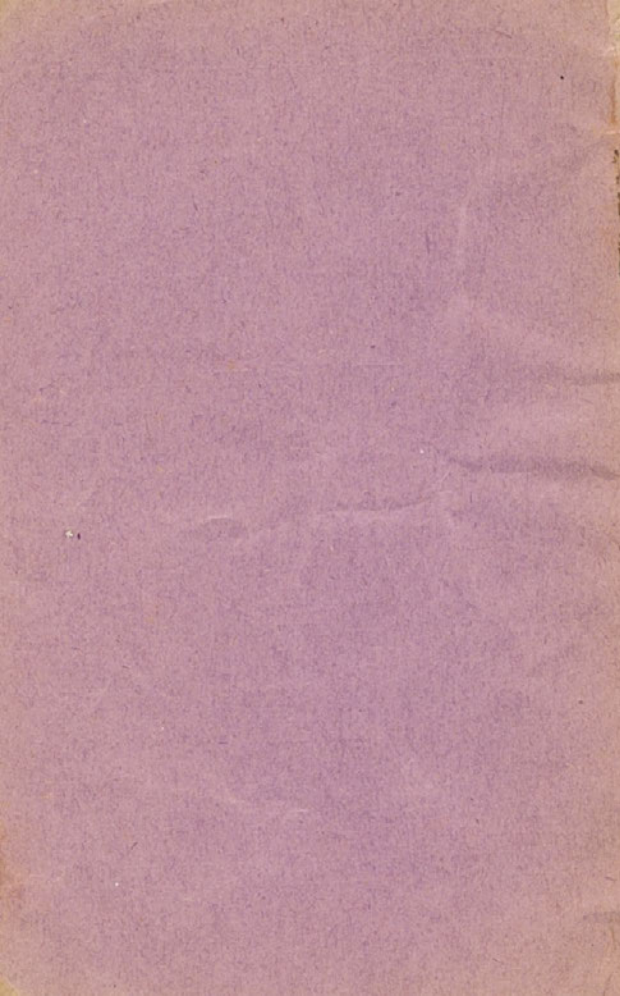
Za Slovence po knjigah Serapion in Celinšek
posnel
Ladislav.

Z. dovoljenjem ljublj. v. č. knezo-škofljstva.

Samozaložba. Tiskal J. Krajec v Novem mestu.

Marija Karmelska.

Karmelska bratovšina

sv. škapulirja.

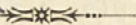
Za Slovence po knjigah Serapion, Celinšek
posnel

P. Ladislav.

Korvat

Z dovoljenjem vis. čast. ljubljanskega knezoškofijstva.

Samozaložba. Tiskal J. Krajec v Novem mestu.

*Sprejmi ljubi otrok
ta škapulir kot zna-
menje moje bratovšine.*

*Kdor bo v tej ob-
leki (pobožno) umerl, ne
bo trpel večnega ognja.*

(Bl. Dev. Marija.)

3812

2. 1947 / 2788

Karmelska bratovšina sv. škapulirja.

I. Uvod.

— Gora Karmel je v sveti deželi, v Palestini; ta gora je odrastek gorovja Libanon. Razgled z gore je krasen; ona stoji na obrežji medzemskega morja; proti zahodu vidiš širno morje, proti vzhodu na obnožji so lepa rodovitna polja. — Ta gora Karmel je slovita že od starodavnih časov. Na Karmelu je prebival prerok Elija, in za njim Elizej. Tukaj se je godilo, kar se bere v bukvah kraljev (III. gl. 18.): Elija se je prepiral s preroki in častivci malika Baala; Baalovci so darovali, kričali in kričali, toda žertev se ni vnela. On pa je žertev

polil z vodo trikrat, pa nebeški ogenj je povžil žertev, dreva in kamenje, pa posušil vodo. — Tukaj je bilo, ko dežja ni bilo 3 leta in 6 mesecev. Elija moli in moli za grešno ljudstvo, kar se vzdigne iz morja mala meglica, plava proti Karmelu, ter se razlije obilen dež po celi deželi, in mertva narava se zopet oživi. — Sveti učeniki pravijo, da je ta meglica predpoda Marije Device. — Ta gora je iz apnenika, ima mnogo velikih dupelj (votlin), je čisto pripravna za samotarce; in res, od Elija so živeli zmiraj ondi posamezni puščavniki in služili Bogu do prihoda Odrešenika. (Joanes Vipacensis [IV. 310.]) — In ko so na Binkoštno nedeljo stopili apostoli Gospodovi javno pred ljudstvo in stopilo toliko ljudi na Petrov nagovor h kerščanski veri, šli so nekateri možje v samoto na Karmel. Kmalu po Vnebovzetju Marije so si naredili kapelo, ondi se zbirali vsak dan, molili in premišljevali, imeno-

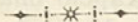
vali so se „Bratje preblažene Device Marije Karmelske“. — Ustno sporočilo pravi, da je tudi Marija hodila na Karmel premišljevati svete reči. Res, to ni zapisano, mogoče pa je, verjetno tudi, da je hodila tolažiti svoje prijatelje, saj je od Nazareta samo 2 milj daleč do Karmela; saj je šla 25 milj daleč v Hebron obiskat teto Elizabeto — *transcendit montana*. V tem mnenju nas najuterja tudi to, da je praznik Vnebovzetja Marije tako star, da se ne vé, kdaj se je pričel. Verjetno so ga začeli že ti njeni prijatelji, vedé da je hodila na goro. Spomin svoje prijateljice so nam zapustili.

Karmelu je po vsem podobna naša lepa božja pot Zaplaza; misli si romar, da je od jarka naprej proti Savi mesti hribov golo morje, pa imaš pred saboj goro Karmel. Kapelo imaš, Marijo imaš. Le lepo počasti Marijo!

II. Bratje.

Papeži so potrdili naslov: „Bratje preblažene device Marije Karmelske“, ter celó odpustek podelili tistim, kateri bodo imenovali takó celo družbo, ali posamezne ude. Bratje so posebno častili Marijo brezmadežno, spočeto brez podedovanega greha. Imeli so tisto meglico, ki jo je videl Elija, za predpodobo Marije; zakaj kakor se je v stari zavezi Bog večkrat prikazal v megli, govoril iz megle, tako je Bog in človek, Jezus, tako rekoč bil zakrit v Mariji celih devet mesecev. Marija je pa počastila družbo z naslovom „bratje“ in podelila sv. škapulir, da bi se ločili od drugih, in bili obvarvani pred pretečimi zlegi, nesrečami.

III. Začetek škapulirja.

Začetnica sv. škapulirja je Marija sama, ona ga je podala sv. Simonu Štok, ki je bil višji predstojnik (general minister) karmelskemu redu. — Preglejmo v kratkem njegovo življenje.

Ta svetnik izhaja iz baronovske familije Štok (po naše Štor) na Angleškem; rojen je bil l. 1164. na graščini Haksford v grofiji Kent. Že v nežni mladosti je častil Devico Marijo s posebno pobožnostjo. Da bi jej prav zelo dopadel, obljubil jej je serčno čistost; da bi nedolžnost ohranil, prizadeval si je kolikor moč samotariti, biti sam za sè; že v otročjih letih si je nalagal spokorna dela. — Njegov starejši brat je bil povsem drugačen. — Da bi se ognil zapeljivosti njegovim, in drugih, zapustil je Šimon na božji miglej že kot dvanajstletni deček rojstno hišo, ter se podal v

samotni gozd, izbere si za bivališče prav debel, star, votel hrast. V tej votlini je imel Šimon samo — sv. Križ, podobo Marije in psalme.

V taki samoti je noč in dan premolil, prebiral psalme, hvalil Boga, prijazno razogovarjal se z Marijo in angelji. Živež mu je bilo skozi dvajset let divje sadje, koreninice in sirovo zeliše. Voda mu je bila pijača. Od časa do časa mu je pošiljala previdnost Božja čudovito nekaj kruha. — Takim dušam, ki v samoti živé, se predstavlja misel na večnost prav živo pred oči. Premišljuje večne muke, terpljenje zaverženih v peklu, in večno veselje izveličanih v nebesih, zdihujejo take duše nad lahkomišljenostjo posvetnih ljudij, in želijo, da bi se spreobrnili in poboljšali, ter ušli peklu in se izveličali.

Naš Šimon je zdihoval z Davidom :
„Groza me obhaja z avoljo greš-

nikov, kateri tvojo postavo zapuste“. (Psl. 118.): — „Ti zaveržeš vse, kateri od tvojih zapovedi odstopijo; zakaj njih misli so krivične“. (ondi). — „Moje oči točijo potoke solz, ker ljudje tvoje postave ne držé. (ondi). — Izveličanje je daleč od grešnikov, ker tvoje postave ne iščejo“. (ondi). — Tako je sveto Terezijo v srce bolelo, da množina ljudij še ne misli na večnost. — Sv. Katarina Sienska se je postavila v molitvi z duhom na peklena vrata, ter Gospoda goreče prosila, naj nikar nobenega notri ne pusti. — Sv. Šimon je v samoti zdihoval nad slepoto ljudij; prosil goreče za njih razsvitljenje, naj bi se grehom odpovedali, ter ušli peklu.

Še druga skerb mu je težila dušo. — V neki prikazni je preblazena Devica nasvetovala Šimonu, naj stopi v družbo „Karmelskih bratov“ (v red

Karmelitov). Simon uboga Marijo ter stopi l. 1196. v Red Karmelitov. Serce ga žene na Jutrovo v sveto deželo; ondi je obhodil bosonog vse svete kraje posvečene po Jezusu, našem Odrešeniku; na zadnje gre na gorô Karmel, da bi se navzel duha Elijevega. Ondi je živel še bolj sveto, nego doma v svoji puščavi; čez 6 let se verne nazaj na Angleško, navdušen ognja svetega preroka Ilija za čast in ljubezen božjo, za izveličanje duš. Leta 1245. ga izvolijo za glavarja Karmelitov. Sedaj pokažo pravo gorečnost za spreobrnjenje grešnikov. Zlasti pa se trudi iz vseh moči za pobožnost k Materibožji. Le to ga peče v serce, da peklenški ne počiva.

Ob njegovih časih je imel red Karmelitov mnogo nasprotnikov, sovražnikov; rekali so da je nepotreben, neznan in brezkoristen. — Res, bil je neznan pred v Evropi; ob križarskih vojskah sta pripeljala s Karmela na Angleško Lord Veselj in

Lord Grejte Brate Karmelske; bežali so namreč pred Saraceni. — Silno so pritiskali na Papeža Honorija III., naj bi ga prepovedal in zaterl. Ali Marija se prikaže papežu v sanjah, ter mu veli, „naj Brate blagovoljno sprejme“. In papež poterdi red. — Vse to nasprotovanje je silno peklo v sree Šimona. Molil in molil, prosil Marijo za pomoč; saj je bil še vselej vslišan; njegovi red „Bratje Karmelski“ se posebno poganjajo za čast in češčenje brezma- dežnega spočetja Marije.

In res, njegova molitev je bila vslišana na čudni način. — Svanington, njegov spovednik, pripoveduje, da je rajni Šimon, čeravno oslavljen starosti in spokornega živjenja, cele noči prečul v molitvah za odvernitev preganjanja, ki so ga trpeli bratje. Ko je bil nekega dne v molitvi, obsula ga nebeška tolažba. To poroča sam v nekem pismu na vse brate takole:

Dragi bratje!

„Hvaljen, češčen bodi Bog, ki ne zapusti onih, kateri zaupajo vanj; češčena bodi preblažena Devica Marija, mati našega gospoda Jezusa, ki vas je že v prejšnjih časih toliko nadlog rešila; saj morajo vsi preganjanja trpeti, kateri živijo v Kristusu. Ona vam pošlje po meni oblubo, ktere bote veseli vsi. — Ko sem jaz, prah in pepelj, v pričo Gospoda mojo dušo v prošnjah razlil, ko sem polen zaupanja prosil našo ljubo Gospo, naj nam ona, ki nas imenuje svoje brate, in nam je že tolikrat pomagala iz nadlog in zadreg, naj nam ona tudi sedaj poda kako znamenje milosti. — Glej, zgodilo se je, ko sem prav presrčno molil: „O ti cvetljica Karmelska, ti cvetoča vinska mladika, o ti svitloba nebeška, o ti nedosežna devica, o ti ljubezniva mati, o daj nam Karmelskim bratom znamenje tvojega varstva — daj nam ti zvezda morska“. — Glej

prikazala se je kraljica angeljev z mnogobrojnim spremstvom, imela je škapulir v rokah in rekla :

„Sprejmi, ljubi otrok. sv. škapulir, kot znamenje moje bratovšine, za tebe in vse Karmelske brate; kdor bo v tej obleki (pobožno) umerl, ne bo trpel večnega ognja. Glej, znamenje izveličanja. Glej, rešitev v nevarnosti, glej, znamenje miru in večne zaveze“.

Njena veličastna navzočnost me je vsega prevzela, njene veličastnosti nisem mogel prenašati, — zginila je hitro; rekla pa je: „Pošli k papežu Inocenciju, namestniku mojega Sina, on bo vse preskerbel“. Prizadevajte si, moji ljubi, z dobrimi deli, z molitvijo, da boste vredni otroci Marije. Na čast sv. Trojice in preblazene Device Marije“. — Ta list je bil pisan 16. julija l. 1251., ravno ta dan se obhaja sedaj praznik Karmelske Materebožje. — Šimon je umerl l. 1265.

cerkev ga šteje med svetnike; praznik mu je 16. maja.

Sv. škapulir je obleka milosti. Marija jo je dala Šimonu Štok v znamenje Njene bratovšine; zato se imenuje ta bratovšina Bratovšina naše ljube Gospe Karmelske, tudi Škapulirska bratovšina.

Po pravici je rekla neka pobožna grofinja svojema hčerama, ktere je dala vpisat v bratovšino: „No, drage hčerke, sedaj imata Marijino obleko“.

Udom te bratovšine je sv. škapulir nekako očitvidno poroštvo za oblubo Materbožje, da bo ona s svojo mogočno priprošnjo zadobila milost srečne smerti, da bodo obvarvani smertnega greha, ali vsaj spovedali se o pravem času, ter rešili se pekla. — To je prva glavna milost (gnada), ki jo daje sv. škapulir; druga glavna milost je ta, ki jo je Marija obljubila papežu Janezu XXII., da bo rešila duše umerlih udov kolikor mogoče

kmali po smerti iz vic, zlasti ob sabotah. — To je tako imenovana Sabotna pravica — (*privilegium sabbatinum.*)

IV. Varstvo pred peklom.

Česa nam treba, da se obvarjemo pekla? — Prava vera; biti v stanu gnade božje (milosti); spolnjevati zapovedi Božje, zapovedi cerkvene in stanovitnost v dobrem. — Za vse te reči prav dober in zdaten pripomoček je sv. škapulir; le premišljajmo nekoliko.

Kar se tiče vere, kaže že sam pristop k bratovšini, da človek ima vero, toda na priprošnjo preblažene Device se vera bolj ogreje, oživi in pomnoži.

Tudi razne vaje in opravila na čast Marije mnogo pripomorejo k temu. Pobožnost sv. škapulirja opominja nas misliti na preblaženo Devico, in kjer je v mislih Marija, tam je tudi Jezus. Dokler se

ogreva ljubezen do Marije in Jezusa, vera ne bo pešala.

Ravno tako si opomore pošteno kerščansko in pobožno življenje po prosto prevzetih molitvah na čast Materebožje, po pogostih obhajilih. Po nekaterih krajih imajo lepo navado, da se bratje v gotovih časih zbirajo na shode, ondi slišijo primerne pridige za lepo kerščansko, pobožno življenje, imajo tudi procesije. In tako se unemajo še drugi, da pristopijo v družbo. — Zlasti v sedanjih časih je potrebno, da se živa vera pokaže javno, očitno vsemu svetu.

Kako pa še dalje varje sv. škapulir pred peklom? — S tem, da daje priložnost, ostati v gnadi božji, ali pa bolj dopolniti stan gnade božje. — Kedar stopiš v bratovščino, dobiš popolnoma odpustek, ako si se spovedal, in prejel sv. obhajilo. Res je, da lahko vstopiš kedarkoli, toda odpustika nimaš. — To vedeti je važno.

Oh, koliko priložnosti imajo bratje, vterjevati se v gnadi božji pri tolikanjih odpustkih, pri pogostim sprejemanji svetih zakramentov. In kolikor bolj se oklenejo Jezusa, tem dalje so od pekla.

Ko pa bi bil kak brat tako nesrečen, da je zabredel v pregrehe, ter nastopil polzko pot proti peklu, če le ni prav terdovraten, — Marija mu bode sprosila časa za pokoro, sprosila mu milosti za spoznanje svoje revšine, da ne bo lahkomišelnost odlašal na zadnjo uro.

Tudi v časnih nadlogah je sv. škapulir dobra izdatna pomoč, ali jih odverne, ali pa oberne na hasen duši, da jih prenaša z vdanostjo v voljo božjo. Uči človeka, da si služi za nebesa, ako terpi voljno; če pa godernja, terpi vse jedno, nasluženja pa ni.

Že sama želja, obvarvan biti pekla, že ta nekako povzdigne duha, da ne bo lahkomišelnost pozabil na svoj cilj in konec v večnosti. In ta misel močno naklanja

dušo, spolnjevati zapovedi božje in zapovedi cerkvene. — Navadno si vzame ud bratovšine Marijo za izgled svojemu pobožnemu življenju; kolikokrat sliši v pridigah opomin, naj po izgledu Marije iz ljubezni do Boga spolnuje voljo božjo; naj iz ljubezni do Jezusa hodi po njegovih stopinjah.

In ravno te resnice so vodilo za pravo, kerščansko pobožnost. Gotovo bo vsak ud karmelske bratovšine prizadeval si, iz ljubezni do Boga, iz ljubezni do Marije, da bo deržal stanovsko čistost. To čednost pa Marija zahteva od bratov svojih; na to merijo tudi molitve duhovna pri sprejemi; on prosi Boga: „Naj da bratu gnado, da bo obleko nedolžnosti nosil neomađeževano“.

Pa samo škapulir nositi, to še ni zadosti, treba je pravega kerščanskega, pobožnega življenja. Papež Benedikt XIV. pravi: V prikazni Marije sv. Šimonu ne

beremo, kdor nosi škapulir, da bo samo za to ušel peklenškemu ognju, drugega pa nič storil, treba je še drugih dobrih del. — Zato opominja Šimon svoje brate, naj si prizadevajo z dobrimi deli, da postanejo in ostanejo pravi bratje Marije. Marija sprosi bratom milost in gnado pobožnega življenja in srečne smerti. — In da ne bi bilo kake pomote, pristačila je kongregacija (rimski odbor obredov) Marijini obljubi besedo „pobožno“, da se glasi: „Kdor (pobožno) umre s škapulirjem, ne bo trpel peklenškega ognja“.

V. Rešitev iz vice.

Svetost božja odvrča od sebe vse duše, ktere niso popolnoma čiste; ktere so še omadeževane s kakim majhnim grehom. Pravičnost božja zahteva, da mora biti izbrisano vse, kar smo grešili. Sveta vera nas uči, da pridejo take duše v vice, in tam ostanejo tako dolgo,

da so očiščene pred Bogom. Tudi pobožne duše so pri prestopu v večnost več ali manj omadeževane.

Za duše bratov pa Marija še tudi v vicah skrbi, kakor jih je varvala v življenji in ob smertni uri. — Rimski brevir ima na praznik Karmelske Materbožje 16. julija to-le pisano: „Preblazena Devica Marija je odlikovala ta njej dopadljivi red Karmelitov z mnogimi predpravnicami ne samo na tem svetu, ampak tudi na unem — po smerti — (ona povsodi veliko premore s svojo mogočnostjo in milostjo), ker hoče ude, zapisane v bratovšino sv. škapulirja, ako so deržali stanovsko čistost, malo postili, opravljali pridno kratke molitve, v vicah tolažiti z materno ljubeznijo, in jim s krepko podporo kolikor moč kmali v nebeško domovino pomagati“.

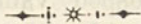
To zagotovilo, posebne pomoči bratom sv. škapulirja po smerti, še ni bilo dano sv. Simonu s škapulirjem vred; pač pa

eno in sedemdeset let pozneje papežu Janezu XXII. — Marija se mu je prikazala; priporočila mu red Karmelitov, in obljubila, da bo udom sv. škapulirja tudi v vicah pomagala, ter jih kolikor moč kmali, zlasti ob sabotah iz vic rešila. — Papež Janez XXII. je razglasil to milost v Buli 3. marcija l. 1322. — Ta dogodek je nova priča, da je škapulir, podeljen sv. Šimonu, res milostna obleka Marijina. Sovraštvo do škapulirja se je poleglo; mnogobrojni pristop v bratovščino se je čudovito širil. Ravno te velikanske obljube so dale povod, da so jeli na novo preiskovati. Posledica je bila ta, da je vzela sv. cerkev vse to v rimski brevir. In leta 1609. so zopet na Portugalskem ugovarjali temu; na to je papež Pavel V. po triletnem preiskovanji razglasil l. 1613. meseca 15. februarja: „Karmelitom je dopuščeno pridigovati, naj kerščansko ljudstvo pobožno veruje, da bo preblažena Devica

Marija po smerti — zlasti v saboto, ki jej je posvečena — z neprestano priprošnjo, molitvami in zaslugami, in svojim posebnim varstvom na pomoč prišla dušam tistih udov bratovšine škapulirske, kateri so v gnadi umerli, nosili v življenji škapulir, ohranili stanovsko čistost, opravljali dnevne molitve Materebožje (Officium parvum), ali pa če ne znajo brati, držali cerkvene poste, in zderžali se v sredo in saboto mesnih jedi.

Če se govori o prikazovanji Marije, temu se ni čuditi, saj so se prikazovali angelji v stari in novi zavezi zasebnim ljudem, zakaj bi se ne mogla kraljica angeljev prikazati namestniku Kristusovemu, da mu naznani kar je občno koristno za verne Kristjane. — Sv. Dominik pravi: Jedna sama želja Marije, izražena sv. Trojici, več izda, kakor vse prošnje angeljev in svetnikov“. Tudi temu so ugovarjali, češ, zakaj ravno v soboto, zakaj prvo soboto bi

duše rešene bile iz vic. — Vse tako ugovarjanje je brezumno. Usmiljenju Božjemu in posredovanju Marije mi ne moremo staviti mej. Že naša pamet nam veli, kdor več plača, več stori na tem svetu, manj bo imel plačevati na unem svetu. In kako različni so udje; eden dela veliko, drugi malo. Reklo se je: Jeden umerje v petek, ima veliko plačati, pa bi že v saboto rešen bil; drugi umerje v nedeljo ima malo plačati, pa mora čakati do sobote, — vsi taki ugovori so gola bedarija. — Mi se moramo držati besed Marije, v brevirju stoji „*quantocyus*“, kolikor mogoče pred“. Saj je tudi lahko — prvo — drugo — tretjo soboto, če ni preje mogoče. Tudi vse duše ne terpijo jednako; nekatere huje, pa manj časa; druge manj, pa dalje časa. — Z eno besedo, o tem mi nimamo nič govoriti.

VI. Udeležba bratov na zasluženji bratov.

Ali zamorejo Svetniki in Blaženi podeliti tudi drugim kaj od bogastva svojih zaslug, vsaj kot miloščina? Sevéda. — In kakšna je ta miloščina?

1.) Ta, da za nje prosijo. — Priprošnja pa je veliki dar. Po spričevanju sv. pisma je Bog uslišal velikrat prošnje pravičnih za druge; na primer Mojsesove, Davidove, Elijeve, Jeremijeve, Danijeleve in dr. — In Kristus, naš Gospod, sam je molil za svoje učence, da bi ostali ljubezni do njega, in do Očeta. (Jan. 17. 9.). Po izgledu Jezusovem so molili apostelji za verne. — Po taki molitveni miloščini se medsebojna ljubezen med vernimi Kristjani na zemlji, med dušami v vicah, in med blaženimi v nebesih še bolj osko strine.

In ker „Gospod vsliši prošnje pravičnih“ (Preg. 15. 29.), o kako hva-

ležni morajo biti udje škapulirske bratovšine, da so pristopili k temu društvu! Le pomislimo, koliko svetih oseb, koliko Svetnikov je že od začetka te bratovšine ravno iz tega društva! Vsi ti ljubljenci Božji prosijo gotovo za tiste, in za njih naslednike pred tronom Božjem, s katerimi so bili nekdanj na zemlji v bratovšini škapulirja. — Res to je lepa miloščina.

2.) Ker so molitve in prošnje Svetnikov izdatne zaradi njihovega zasluženja, dobimo z molitveno miloščino tudi delež na sadu njegovega zasluženja. — Zavoljo Abrahamovega zasluženja je bil Lot rešen iz nevarnosti. Ko bi bilo le deset pravičnih v Sodomi in Gomori, ne bili bi končani. Zavoljo Jakobove pobožnosti je Bog blagoslovil Labana. Zavoljo Jožefove nedolžnosti je dal Bog obilen blagoslov hiši Putifarjevi. — Veliko več vreden mimo zemskega blagoslova je dušni blagor, ki ga deli Bog po zasluženji Svetnikov.

Na ta način imamo Svetnikom mnogo zahvaliti. Oni so nekako namestilno delali za nas; njihove zasluge, preobilje njihovega zadostenja Bog nam obrača na hasen. — Čudovita ojštrost njihovega pokorjenja; posti, neprespáne noči, neprestane molitve, mertvičenje, razni križi in težave, — vse te reči so storile Božji pravici več zadostenja nego je bilo treba za njihove osebe pri njihovi pobožnosti. Vse to preobilje njih zasluženja milost Božja obrača na korist naših duš; in Svetniki nam z veseljem dajo — lepo miloščino. — To stoji na podlagi katoliške vere. „Občestvo (gmajna) Svetnikov“. — Vsi pravoverni Kristjani na zemlji, vse duše v vicah, vsi Svetniki v nebesih — smo jedna cerkev, glava jej je Kristus Jezus; ta cerkev obstoji iz treh delov: borijoča cerkev (na zemlji), terpeča cerkev (v vicah), zmagonosna cerkev (v nebesih). — Pomniti je to: V sv. pismu so Krist-

jani imenovani „Svetniki“, ker so posvečeni v sv. kerstu, ker morajo hrepneti po večji svetosti; in zato se imenuje namestnik Kristusov na zemlji, papež Sveti Oče.

3.) Udje škapulirske bratovšine so v duhovni zvezi z ojštrim redom Karmelitov, zato se imenuje tudi Karmelska bratovšina. Oni so toraj deležni vseh molitev, premišljevanji, spokornih del, vseh postov in vseh maš.

Dalje so udje deležni vseh dobrih del in zasluženja drugih bratov. Koliko milijonov bratov je že bilo v bratovšini; bili so papeži, škofje, duhovni vseh verst, menihi vseh redov; cesarji, kralji in dr. Nekteri so že svetniki: Franc Saleški, Karol Boromej, Jožef Kalasanci, Alfons Liguori, Kralj Ludovik. Nekateri so umerli v duhu svetosti.

Oh pač velika je ta miloščina! Kako lahko bi jo dobili ljudje! Cena čisto

mala za njo. Lahko jo dobiš, ako pristopiš k bratovšini škapulirski. Pogledjmo dolžnosti udov.

VII. Dolžnosti udov karmelske bratovšine.

A.) Da postaneš ud škapulirske bratovšine, je pač malo treba; treba je samo:

I. Da ti duhoven, ki je za to pooblaščen, škapulir blagoslovi, in položi čez ramo, tako da je jeden del na persih, drugi del čez pleča. Duhoven naloži škapulir na levo ramo, potlej vsaj na večer si ga dene osoba sama na vrat, tako da slika Marije visi spredaj na persa, in drugi konec čez herbet.

Pomniti je tudi to, ako bi bilo preveč ljudij pa premalo škapulirjev, velja da se vsi zapišejo in jeden škapulir naloži večem osebam, in opravi dotični blagoslov pri vsaki posebej; potem kedar

dobijo osebe škapulir, denejo ga si same na vrat. Ker bistvo je to, da so zapisane in jim naložen škapulir veljavno. (Serap. p. 113).

Ako se ti škapulir pokvari, zgubi ali premoči ali razterga, dobodi družega in deni na vrat, ni treba blagosloviti. — Da si le zapisan in blagoslovljen prvi škapulir. (Serapion.)

II. Da ga nosiš vselej, podnevi in ponoči, zlasti v bolezni in na smertno uro.

Pomniti je: Ime brata mora biti zapisano v bratovskih bukvah, da bo deležen vseh odpustkov; oseba mora biti sama navzoča (pričejoča). Na dan sprejembe je popolni odpustek, če je bila oseba pri spovedi in sv. obhajilu; sicer se pristopi v bratovšino v vsakem dušnem stanju lahko.

Kdor je storil to, da se upiše v bratovšino, sprejme škapulir in ga nosi, ta

postane ud Karmelske bratovšine, ima delež na vseh molitvah in dobrih delih Karmelitov in vseh bratov, dobi bratovske odpustike, seveda, ako opravi navadne molitve za odpustike. On je otrok Marije, in dobi pod njenim mogočnim varstvom milost (gnado) pobožnega življenja in srečne smerti, ter je obvarovan pred peklom.

Posebne molitve niso predpisane in določene od bratovšine. Kaj in koliko naj se moli, naj si odloči vsak za sebe. — Pač se spodobi, da otrok Marije posebno časti in ljubi Marijo; naj se varje vsega, kar bi jo žalilo; naj jej daruje vse svoje terpljenje in opravila; zjutraj naj jej daruje celi dan — večer naj izpraša vest; naj si odloči kako molitvico, na primer: Češena bodi kraljica mati milosti“ i. dr. — Če ne družega, moli 3 Oče naš. 3 Češena Marija. — Moli pri delu — moli gredoč.

B.) Kar se tiče sobotnje predprave — (*Privilegium sabbatinum*), da bo namreč Marija rešila iz vic duše bratov pred ko mogoče — *quantocyus*, kmali po smerti, zlasti v soboto; nastavljal je papež Pavel V. te pogoje:

- a). da bratje nosijo škapulir zmiraj;
- b). da ohranijo stanovsko čistost;
- c). da opravijo vsak dan Oficij Materbožje (*officium parvum*); ako pa ne znajo brati, naj se postijo na zapovedane postne dni; verh tega naj se ob sredah in sobotah zdržijo mesnih jedij, smejo pa se nasititi.

Kar zadeva stanovsko čistost, pomniti je, da bratovšina nikakor ne ovira stopiti v zakonski stan; zakonski naj živijo pošteno po keršanski v svojem stanu; naj ohranijo jeden drugemu, med seboj zvestobo in zakonsko ljubezen do smerti. — Kteri pa niso v zakonu, ne smejo grešiti zoper čistost. Ako pa so se pregrešili, naj delajo pokoro, naj se

z Bogom spravijo — tudi oni bodo deležni sobotnje predpravice.

Kdor moli Oficij Materebožje, vzame samo jeden *Nocturn* dotičnega dne in „*Laudes*“. — Za duhovne velja opravljati navadni „*Brevir*“ pristavi se še ta namen.

Škapulir sme se tako nositi, da ni ravno na golem životu, da je med spodnjo in gornjo obleko.

Blagoslovljen mora biti samo prvi škapulir pri vstopu v bratovšino. Ako se sterga, ali ga zgubiš, vzemi drugzega, blagoslavljeni ni treba več. Pametno je, da se vzemata po dva za spremembo. Za silo si narediš sam — vsemi dva koščka suknja, naredi škapulir.

VIII. Popolni odpustki.

Za popolni odpustek se mora vselej opraviti izpoved in prejeti sv. obhajilo. Navadne molitve za odpustke; ali pa

vsaj 7 očenaš, in 7 češenamarija. Ti so :

1. Na dan pristopa v bratovščino.
2. Škapulirski praznik, t. j. 16. julija.
3. Vsak mesec jedno nedeljo, če se obiše farna cerkev.
4. Vsako sredo v domači cerkvi.
5. Ob smertni uri, če se zaupljivo izgovarja ime — Jezus — Marija — Jožef.
6. Ob smertni uri je vesoljna odveza za brate.
7. Vsaka maša, brana za mertve brate in sestre bratovšine, ima popolni odpustek (Altare privilegiatum. Pius IX. 22. jun. 1865.) (Serapion)

IX. Beseda vernikom.

Bogoljubni bralec! Nuj, hiti k duhovniku pooblaščenemu, da te vpiše v bratovščino Karmelsko, blagoslovi ti škapulir, ter ti ga naloži.

Sprejmi ga veselo, in obleci obleko Materebožje; imej za čast in srečo, da nosiš obleko, ki kaže po vnanje, dá si otrok Marije; nikar ne slači te obleke, razun kedar staro zamenjaš za novo. Ne jedno uro ne bodi brez škapulirja, če le moč; glej, duhovnik ga blagoslovi, da ti škit in varuha pred vidnimi in nevidnimi sovražniki; on ga blagoslovi, naj ti bo škapulir znamenje, da si Mariji udan, da si postal nje služabnik, da si njeni otrok; da ona tebe varuje v življenji in smerti, samo če jej ti hočeš ostati zvesti otrok. — Ako živiš pošteno, po kerščansko in ob jednem častiš Marijo — že samo za to da nosiš škapulir, že samo vsled tega si deležnik vseh molitev, vseh dobrih del toliko in toliko milijonov udov Karmelske bratovšine.

Dalje, koliko odpustkov zamoreš prejeti, če izpolniš to malenkost, kar so sv. Očetje papeži določili bratom udom za odpustike.

Toraj, dragi kristjan! Nuj, vzemi škapulir na rame, nosi ga noč in dan — in pekla se ti ne bo bati.

Veruj besedam Marijinim!

In poslednjič, ako boš rad spolnoval one male pogoje, in deržal kar je treba za sobotno predpravico (privilegij), zaupaj terdno da boš rešen iz vic pred ko mogoče po obljubi Blažene Gospe Marije. Oj pomisli, kolika je ta milost! — Nobenemu se ne more dosti pripočati, naj vendar si prizadeva, kolikor moč, da doseže to veliko dobroto. Ni mala dobrota to, da je duša kmalu rešena iz ognja čiščenja; ali odpustek je gotov, ker ga je obljubila Marija, in poterdili papeži. — Pa, žalibože, redki so, ki bi si prizadevali spolniti predpisane pogoje, in deržati, kar je treba. Saj se je Blažena Gospa sama pritožila bogoljubni nuni Frančiški, da jih malo doseže sobotno predpravico, če tudi je toliko upisanih. Oj, ne pustimo, da

bi se pritoževala tudi nad nami Blažena Devica Marija!

Še enkrat rečeno, bogoljubni kristjan! vpiši se v Karmelsko bratovščino; pa ne samo ti nosi škapulir, priporočaj bratovščino vsem, na ktere imaš upliv — otroci, posli, sosedje, prijatelji; otroci naj se posvetijo v mladosti Mariji, da jih bo varovala hudega na duši in na telesu. — Vsi nosite škapulir — nosite zmiraj — nosite ga pobožno, kakor se spodobi kristjanu; zakaj kdor pobožno umerje s škapulirjem, ta večnjega ognja ne bo terpel. — Vzemite seboj škapulir v grob; isti grob naj priča, da ste po križu kristjani, po škapulirju otroci Marije.

(Celinšek S. J.)

X. Čudezni dogodki po škapulirju.

Bog je proslavil sveti škapulir že z mnogimi čudeži, ki so se zgodili z

Marijinimi častivci. V starih bukvah jih je zapisano veliko. Tukaj navedemo nekatere iz novejšega časa.

a). Marija pomoč kristjanov,
zdravje bolnikov.

Veronika Leder na Dunaji je imela skozi šest let hudo bolezen. Različni zdravniki so bolezen različno imenovali in različno zdravili. Dr. Störk jo je spoznal za oterpnjenje glasotvornic (Stimmbänder); zdravil jo v občni bolnišnici nad dve leti; porabili so vse poskuse, kar jih daje veda, pa vse brez uspeha. Nazadnje je pa pustila Veronika vse zdravila; organizem je bil ves pokvarjen; uživati ni mogla, le kake tekočine; vrat je hudo zatekel, da je komaj kaplje vode požirala, kerč jo je lomil, kašelj jo žene, da jej je bilo zadušiti se. — Prejela je sv. zakramente za umirajoče. Vsa otožna in obupana je bila že sama sebi na poti.

Zgodi se, da se jej je dva večera zapored živo sanjalo, da je prišel rajni stari oče in rekel, naj se pripravi za smert. Na vse zgodaj vstane in leze v cerkev k spovedi. Spovednik, jesuit Jaroslav jo tolaži in tolaži, naj se poda pod varstvo Marije, naj vzeme škapulir. — Toda preslaba je bila, da bi spolnila ta dobrotni nasvèt. Šele čez 8 dni se je vlekla (13. januarja 1871.) v cerkev karmelitov, da bi jej naložili škapulir. In glej! komaj je opravil duhoven P. Norbert navadne obredne molitve, naložil škapulir — glej na enkrat je ponehala bolezen in vsi nasledki. Vsa polna moči po vseh udih, polna veselja v sercu je letela domov, hitro kakor še nikdar ni: veselja jokaje stopi pred mater rekoč: „Čisto sem zdrava, Marija me je ozdravila čudezno“. Bila je čisto spreminjena na duši in na telesu. — To poroča nje krušni oče, V a l. H a m p e l, c. kr. uradnik. Dunaj, 25. junija 1871. 4 priče podpisane.

b). Že od nekdanj so pričali vojaki, kateri so škapulir nosili, da jih je Marija v vojski posebno varovala.

1.) Nadvojvoda Avstrijski Leopold (pozneje cesar Leopold I.) je pripovedoval l. 1655. pri Karmelitih: Ko je bil on glavar v Belgiji, je bila vojska l. 1648. V bitki pri Ipernu v Flandrih je bil neki vojak od kugle zadet; padla mu je na škapulir, podoba Materebožje se je na krogli poznala, vojak pa ni bil ranjen. Nadvojvoda je imel to kroglo v rokah, pa dal vojaku nazaj.

2.) Še se spominjamo, da je bila l. 1864. vojska z Danci za Holstein: Tudi naši vojaki so šli pomagat — Nemcem. Huda bitka je bila 18. aprila pri okopih pred Düpelom (Düppelschanzen). Nek vojak je pisal v Solnograški list: „Ta dan mi je nepozabni dan; stali smo v tretji vrsti pred okopi, da bomo naskočili (šturmali). Prejšnji večer me praša tovariš, ko vidi moj škapulir:

„Kaj pa pomeni to?“ Odgovorim: „To je moj oklep za jutrašnji dan, jaz zaupam, Marija me ne bo zapustila“. — Drugi dan germijo topovi (kanoni), da se zemlja trese. Ob desetih se začne naskok. O kako goreče sem molil Bernadovo molitvico: „Spomni se, preblazena Devica! spomni se, nikdar še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor priteče pod tvoje varstvo varuj me, ne zapusti me“. — Krogle so frčale kakor bi šla toča; na desni, na levi cepajo kameradi; dve tretjini naše kompanije je ubitih, pobitih — pa zmagali smo, zmaga je naša — jaz pa nepoškodovan. — Sama Marija me je otela“.

3.) Znamenito je, kar se je zgodilo l. 1866. v bitki pri otoku Lissa. Na italijanski barki San Martino je bilo pri enem kanonu 14 topničarjev. Ko so ga nazaj potegnili, da bi basali in zopet strelili, priferči skozi luknjo avstrijska

granata, razpoči, 7 vojakov je ubitih, 5 pa hudo ranjenih po nogah — samo 2 sta nezadeta. Jeden nju, Peter Parodi iz Genue doma, vzdihne nehote — Hvala Bogu! Madona Marija Karmelska me je rešila“. — Drugi pa reče: Jaz imam tudi škapulir. Parodi je sedaj poštni uradnik, Karmelit P. Serapion ga je videl l. 1889. v Pizi.

c). Na železnici. Dobrota Marijina do svojih otrok škapulirskih je nezmerna. V dokaz temu navedemo dogodek, ki se je pripetil l. 1879 na kolodvoru Kortrai v Belgiji,

Neka poštena kmetica je imela iti po železnici v Kortrai. Hčeri je naročila, naj jej popravi škapulir, češ, brez tega varstva ne grem na daljno pot. Čas za odhod je prišel, škapulir pa še ni popravljen. V zadregi reče: „Dajte mi ta-cega, kakeršen je, saj Marija pozna mojo voljo, na poti me ne bo zapustila“. — Prisedši v Kortrai stopi z voza in gre

čez tir, pa ne zapazi, da od druge strani hitro pripiha po istem tiru drugi vlak. Ogniti se ni mogoče — Marijo zaklicati — na tla vleči — to je jeden trenotek. — Ko je obstal vlak, šli so bili vsi vagoni čez njo, do zadnjih dveh. Delavci to videti so hitro priskočili, misleči da je zmečkana. — Ali vse stermi, ko vidijo, da kmetica počasi vstaja, čisto zdrava. Rekli so: „No zdaj ste pa jo dobro odnesli; samo dva persta ste bili od smerti; prav malo je manjkalo pa bi vas osi koles zgrabile in vas zmečkale“. — Ona pa je rekla: Le škapulir me je rešil; v trenotku nevarnosti sem imela toliko zavednosti, da sem se prav osko zemlje prijela; Češena Marija!

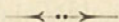
In tako vidimo, da Marija škapulirska varuje svoje zveste služabnike tudi pred telesnimi in časnimi nezgodami.

(Serapion).

d). V dušnih zadevah. Bilo je l. 1868. V mestu Čikago v Ameriki je

razlagal misijonar velike koristi sv. škapulirja; med drugimi rečmi je zlasti pokladal vernim na serce, da so udje svetega škapulirja deležni vseh molitev, vseh dobrih del in zasluženja vseh bratov in sester. V cerkvi je bil pri pridigi tudi neki protestant. Ta si misli, de te šembraj, to bi bil lep dobiček za mene, jaz nimam časa moliti in se mi tudi ne ljubi. Naj molijo drugi za mene. Po pridigi gre v zakristijo, pa prosi za škapulir; misijonar ni vedel, da je to krivoverski protestant, dá mu škapulir brez vsega premisleka. Protestant je prav vesel tega darú — pa je imel vzroka; Zakaj Marija ga je vzela od tistega časa v svoje posebno varstvo, imel je srečo pri vseh opravilih, kupčijah, in ona mu je dosegla gnado (milost), da je sprevidel resničnost katoliške vere; prosil je pouka v katoliških resnicah. V kratkem času je prestopil k katoliški veri, cerkvi, in odlej je ostal izredni katoliški kristjan in goreči častivec Marije.

Kazalo.

	Stran
I. Uvod	5
II. Bratje	8
III. Začetek sv. škapulirja	9
IV. Varstvo preč peklom	17
V. Rešitev iz vic	21
VI. Udeležba bratov na zasluženji bratov	26
VII. Dolžnosti udov karmelske bratovšine	30
VIII. Popolni odpustki	34
IX. Beseda vernikom	35
X. Čudezni dogodki po škapulirju	38

SKL

HROVAT L.
Karmelska
3812

019472788

KNJIZNICA M. JARCA

COBISS ©